

Танасъ. (Сочи). Виждашъ ли тоя портретъ? . . . Той го е рисувалъ. Е, хубавъ занаятъ, ама като не печели. Азъ съмъ му за емалъ цигари.

Жената. Сега ще ти ги върне.

Танасъ. (Като се приближава). Ами разбра ли тая коя е?

Жената. Де да знамъ! Повика ме госпожицата да наредя стаитѣ; плати ми, добре: да я поживи Господъ! . . .

Танасъ. Тя нае и другата стая. Разгеле бѣше свободна. . . Разбирашъ ли (намигва).

Жената. То е тѣхна работа.

Танасъ. Право. За такава благородна госпожица не бива. . . Пъкъ колко ти даде пуръ буаръ?

Жената. Какъ пурбуръ?

Танасъ. (Като ѝ намига). Не си била портиерка, та не го знаешъ. Такова де (сочи ѝ за пиенето, и като се приближава, ощипва я).

Жената. (Сърдито). Брей, да си събирашъ акъла, че ако те пухна съ това (взема пресъ папира отъ масата).

Танасъ. Хайде де! Че ти не си ли столчанка?

Жената. Отъ где съмъ — не е твоя работа!

Танасъ. Разбирамъ, бежанка си.

Жената. Е такава съмъ!

Танасъ. А, за туй! . . . Че кажи ми, бе душо! . . . Така? . . . Тукъ нашитѣ жени сж свикнали. Азъ имахъ една господарка, хемъ госпожа — е-хе! да те е срамъ ако я погледнешъ, пъкъ ако не я закача, ми се сърдѣше.